

fører for Staten, saaledes, at der ikke var Spørgsmaal om, at Communen skulde vinde nogen egentlig pecuniær Fordeel ved den hele Transaction, men det hele Nettoprovenu, som der maatte vise sig at indkomme, tværtimod skulde tilfalde Statskassen. Det er forekommet os, at dette baade i sig selv vilde være det Naturligste, og at det ogsaa turde antages, at en Contract lettest vilde kunne bringes istand paa denne Maade. Det er nu vel muligt, at en saadan Ordning vilde kunne finde Sted efter Lovforslaget, allerede saaledes som det nu er affattet, og at den ikke vilde være udelukket ved samme, men man har dog ikke anseet det for klart, og for at forebygge enhver Misforstaaelse har Udvalget derfor foreslaaet, at det udtrykkeligt bliver sat ind i Lovforslaget, at der kan forholdes paa den angivne Maade. — Hvad de øvrige Vædringsforslag, som ere stillede af Udvalget, angaaer, da ere de tildeels rene Redaktionsforandringer, og tildeels troer jeg, at Grundene til, at de ere stillede, ville fremgaae saa klart allerede af en Sammenligning af disse Vædringer med selve Lovforslaget, at jeg ibetmindste foreløbigt kan indskrænke mig til i saa Henseende at henvise til, hvad der er anført i Betænkningen.

Jeg skal iøvrigt endnu gjøre opmærksom paa, at der er indløbet en lille Feil fra Udvalgets Side; det har nemlig foreslaaet, at Ordene „Planer, der ere bifaldte af Kongen“ i § 5, 1ste Stykke, skulle forandres til „en af Kongen fastsat Plan“ — hvilket efter Udvalgets Mening ikke er Andet end en reen Redaktionsforandring —, men den samme Forandring maa da, hvis dette Forslag vedtages, naturligviis ogsaa finde Sted i § 5, 2det Stykke, hvor der staaer omtalt „de af Kongen bifaldte Planer“; ogsaa der maae disse Ord da sættes i Enkelttalet. Udvalget har imidlertid overseet dette, men det vil ved et Vædringsforslag see at faae det rettet ved 3die Behandling, hvis det nævnte Vædringsforslag til Paragraphens første Stykke maatte blive vedtaget.

Melchior: Da jeg aldeles ikke kan samstemme med det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, saa er det ganske naturligt, at jeg fra

mit Standpunkt kunde have ønsket at stille et meget videregaaende Vædringsforslag end det Underædringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille. Efter hvad jeg vilde have anseet for det Rigtigste, burde Lovforslaget kun have indeholdt: for det Første den Bestemmelse, at Fæstningsværkerne skulde nedlægges, og at Grundene indenfor den nuværende Demarcationslinie som en Følge deraf bleve fritagne for de Indskrænkninger, som hidtil have paahvilet dem efter Loven af 6te Januar 1852, dernæst en Bemyndigelse for Regjeringen til at afhænde de Grunde paa denne Strækning, som tilhørte Staten og endelig en Bestemmelse, som sikrede imod, at Byggefriheden blev misbrugt paa dette Terrain, altsaa en Bestemmelse, som gav Regjeringen en vis Myndighed til i Forening med Communen at billige de Planer, hvorefter der turde bygges. Dette vilde efter mine Foreslåinger have været det bedste Resultat, som man kunde være kommen til; efter den Behandling, som denne Sag har gennemgaaet i Folkethinget, og efter den Behandling, som der derhos er bleven den tildeel ved Sagens 1ste Forretagelse her i Thinget, samt efter det Resultat, hvortil Udvalget nu eenstemmigt er kommet i sin Betænkning, indseer jeg imidlertid meget vel, at der ikke vilde være nogen som helst Udseende til, at faae et saadant Lovforslag sat igjennem. Ved at overbette Udvalgets Betænkning kan jeg ikke nægte, at jeg har fundet, at Udvalget er gaaet noget let hen over hele denne Sag og navnlig er gaaet meget let hen over den juridiske Ret, som Gierne ogsaa af ikke saa menes at have. Det er ganske sikkert, at jeg maatte fra mit Standpunkt vilde have været uheldigere stillet, isald Udvalget havde indladt sig paa en dybtgaaende juridisk Undersøgelse af disse Forhold og derigjennem var kommet til det Resultat, at Gierne ikke havde nogen saadan juridisk Ret, thi det vilde da vistnok have været en egen Sag for mig, selv om jeg kunde være en afvigende Mening i saa Henseende, at indlade mig med saa sag- og sagkyndige Medlemmer i en juridisk Undersøgelse af Spørgsmaalet. Men det har Udvalget aldeles ikke gjort; det har indskrænket sig til at sige, at det ikke kunde Andet end ansee det for naturligt og forstaaeligt, at Staten, skjøndt den ikke